

Μάχη της Αλαμάνας

Μάχη της Αλαμάνας

[Ελληνική Επανάσταση του 1821](#)

Χρονολογία 22 ή 23 Απριλίου 1821

Τόπος [Θερμοπύλες](#)

Έκβαση Νίκη των Τούρκων

Μαχόμενα μέρη

[+](#) [Ελληνες επαναστάτες](#) [Οθωμανική αυτοκρατορία](#)

Αρχηγοί

[Αθανάσιος Διάκος](#),
[Πανουργιάς](#),
[Δυοβουνιώτης](#)

[Ομέρ Βρυώνης](#)

Δυνάμεις

1.500 άτακτο στράτευμα 10.000 πεζικό

Απώλειες

άγνωστο

άγνωστο

Η **μάχη της Αλαμάνας** ήταν μια από τις πολεμικές εμπλοκές της επανάστασης του 21 με νικηφόρα έκβαση για τους Τούρκους και ήττα των Ελλήνων. Στην μάχη αυτή που έγινε στις 23 Απριλίου 1821 (ή στις 22, κατά μερικούς απομνημονευματογράφους) ^[1] πληγώθηκε ο Αθανάσιος Διάκος και τελικά βρήκε ηρωικό θάνατο, αφού εκτελέστηκε βάνουσα από τον Ομέρ Βρυώνη.

Μετά την εξέγερση των Ελλήνων, ο Ομέρ Βρυώνης, διοικητής του τουρκικού στρατού, κατέβηκε με 8.000 άνδρες από την Θεσσαλία για να καταπνίξει την επανάσταση που είχε ξεσπάσει στην Πελοπόννησο. Ο Αθανάσιος Διάκος, ο Πανουργιάς και ο Γιάννης Δυοβουνιώτης με περίπου 1.500 αρματολούς πήραν θέση στον ποταμό Αλαμάνα (Σπερχειός), κοντά στις Θερμοπύλες. Η υπεροχή των τουρκικών δυνάμεων ανάγκασαν τον Πανουργιά και τον Δυοβουνιώτη να εγκαταλείψουν τον αγώνα αφήνοντας πίσω τους τον Αθανάσιο Διάκο με τους άντρες του, οι οποίοι με την σειρά τους και μετά από πολύωρη μάχη νικήθηκαν από τους Τούρκους.

Ο Αθανάσιος Διάκος είχε πληγωθεί στο πόδι και το σπαθί του είχε σπάσει στην μάχη. Μετά την μάχη οι Τούρκοι έπιασαν τον Διάκο και τον έφεραν στον Ομέρ Βρυώνη, ο οποίος του έταξε να τον κάνει αξιωματικό στον στρατό του. Ο Διάκος αρνήθηκε με το φημισμένο «*Εγώ Γραικός γεννήθηκα, Γραικός θενά πεθάνω!*» Τότε ο Βρυώνης διέταξε να τον σουβλίσουν. Η απάντηση του Διάκου ήταν: «*Για δεσ μωρέ καιρό που διάλεξε, ο Χάρος να με πάρει, τώρα π' ανθίζουν τα κλαριά και βγάζει η γης χορτάρι*» .

Αν και στην μάχη της Αλαμάνας οι Έλληνες δεν μπόρεσαν να αντιμετωπίσουν τους Τούρκους, η πεισματική αντίστασή τους και ιδίως ο μαρτυρικός μα και ηρωικός θάνατος του Αθανάσιου Διάκου έδωσε δύναμη στους Έλληνες να συνεχίσουν τον αγώνα και έπλασε έναν από τους πρώτους ηρωικούς θρύλους της Ελληνικής επανάστασης.

Μάχη του Βαλτετσίου

Μάχη του Βαλτετσίου	
<u>Ελληνική Επανάσταση του 1821</u>	
Χρονολογία	24 Απριλίου, 12 κ. 13 Μαΐου 1821
Τόπος	<u>Βαλτέτσι</u>
Έκβαση	Μεγάλη νίκη των Ελλήνων
Μαχόμενα μέρη	
 <u>Έλληνες επαναστάτες</u>	 <u>Οθωμανική αυτοκρατορία</u>
Αρχηγοί	
<u>Κολοκοτρώνης</u> , <u>Κυριακούλης</u> , <u>Ηλίας</u> και <u>Ιωάννης Μαυρομιχάλης</u>	Κεχαγιάμπεης
Δυνάμεις	
2500-3000	12000-15000

Η **μάχη του Βαλτετσίου** (12-13 Μαΐου 1821) θεωρείται ως μία από τις πιο αποφασιστικές μάχες της Ελληνικής Επανάστασης του 1821, που οδήγησε στην Άλωση της Τρίπολης.

Κατά την διάρκεια της πολιορκίας της Τριπολιτσάς, ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης οργανώνει διαφορά στρατόπεδα στα υψώματα γύρω από την πόλη. Έτσι στις 16 Απριλίου 1821 διατάσσει την οχύρωση τεσσάρων λόφων δίπλα στο χωριό Βαλτέτσι.

Ταυτόχρονα, οι Τούρκοι, που ήταν κλεισμένοι στην Τρίπολη, με αγωνία περίμεναν βοήθεια από τον Χουρσίτ, που βρισκόταν στα Γιάννενα και πολεμούσε τον Αλή Πασά. Ο Χουρσίτ έστειλε ισχυρό στράτευμα με επικεφαλής τον Κιοσέ Μεχμέτ, ο οποίος το χωρίζει σε δύο τμήματα. Στο πρώτο ηγείται ο ίδιος με τον Ομέρ Βρυώνη με πεζικό 8.000 και 1.000 ιππείς και κατευθύνεται ανατολικά. Το δεύτερο που αποτελείται από 3.500 Αλβανούς, κατευθύνεται προς τη δυτική Ελλάδα υπό την ηγεσία του Κεχαγιάμπεη.

Ο στρατός του Κεχαγιάμπεη περνά το Αντίρριο χωρίς απώλειες. Περνάει από την Πάτρα, πυρπολεί την Βοστίτσα (Αίγιο) και στη συνέχεια λύνει τις ελληνικές πολιορκίες σε Κόρινθο και Άργος. Στις 6 Μαΐου μπαίνει θριαμβευτικά στην Τρίπολη.

Στις 24 Απριλίου, ο Κεχαγιάμπεης βγαίνει από την Τρίπολη με 4.000 άνδρες και επιτίθεται στο Βαλτέτσι. Οι ολιγάριθμοι υπερασπιστές του υποχωρούν, χάνοντας ζώα και προμήθειες. Η μάχη συνεχίστηκε βόρεια του χωριού όπου ο Κυριακούλης Μαυρομιχάλης είχε βρεθεί σε πολύ δύσκολη θέση. Σε βοήθειά του σπεύδει ο Δημήτρης Πλαπούτας χτυπώντας τους Τούρκους από τα νότια. Οι Τούρκοι αναγκάστηκαν σε υποχώρηση και ο Κολοκοτρώνης τους κυνήγησε μέχρι το χωριό Μάκρη.

Μετά τη μάχη, το στρατόπεδο ανασυγκροτείται ταχύτατα με φρουρά 1.000 ανδρών και επικεφαλής τον Κυριακούλη Μαυρομιχάλη. Τα ταμπούρια οχυρώνονται εκ νέου ενώ καταφθάνουν ενισχύσεις. Στο πρώτο ταμπούρι βρίσκονται ο Ηλίας και ο Κυριακούλης Μαυρομιχάλης με όλους τους Μανιάτες. Στο δεύτερο ο Μητροπέτροβας, ο Παπατσώνης, ο Κεφάλας, ο Γιάννης Μαυρομιχάλης, ο Παναγιώτης Κατριβάνος από το Ίσαρι Μεγαλόπολης και ο Θανάσης Δαγρές από τη Βρωμόβρυση Μεσσηνίας, με τους στρατιώτες τους. Στο τρίτο ο Ηλίας και ο Νικήτας Φλέσσας, ο Σιώρης, ο Νικηταράς και πολλοί Λιονταρίτες και Γορτύνιοι.

Τα χαράματα της 12 Μαΐου, ο Κεχαγιάμπεης εξέρχεται από την Τρίπολη με 12.000 Τουρκαλβανούς. Οι Έλληνες ειδοποιούν το στρατόπεδο στο Βαλτέτσι με φωτιές. Το κύριο σώμα των Τούρκων με αρχηγό τον Ρουμπή ύστερα από άκαρπες διαπραγματεύσεις επιτίθεται στο ταμπούρι του Μητροπέτροβα. Καταφέρνει

να κυκλώσει τα ταμπούρια και να καταλάβει τα πηγάδια του χωριού. Ύστερα διατάσσει γενική επίθεση διασπώντας τους Έλληνες. Τότε καταφτάνει ο Κολοκοτρώνης με 700 άνδρες. Ο Ρουμπής, που βρίσκεται πλέον περικυκλωμένος, ζητά ενίσχυση από τον Κεχαγιάμπεη που μέχρι τότε παρακολουθούσε τη μάχη επικεφαλής 3.000 ιππέων.

Το απόγευμα φτάνει ο Πλαπούτας με 800 άνδρες, ο Κανέλλος Δεληγιάννης και ο Δημητρακόπουλος. Τη νύχτα η μάχη συνεχίζεται χωρίς να υποχωρεί καμία πλευρά. Τα ξημερώματα της 13ης Μαΐου, οι Τούρκοι ξεκινούν νέα επίθεση και χρησιμοποιούν τα 4 κανόνια τους χωρίς επιτυχία.

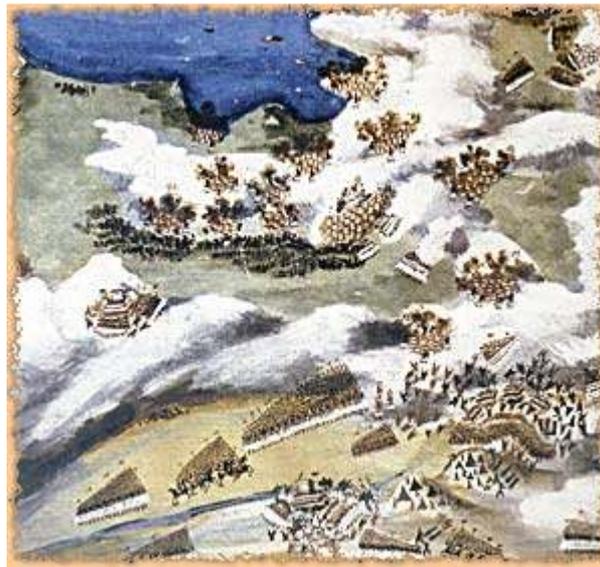
Μετά από 23 ώρες μάχης και ενώ ο Ρουμπής κινδύνευε, ο Κεχαγιάμπεης διατάσσει υποχώρηση. Βλέποντας αυτήν την κίνηση, ο Κολοκοτρώνης ξεκινά γενική αντεπίθεση. Έτσι οι Τούρκοι τρέπονται σε άτακτη φυγή πετώντας τα όπλα τους.

Συνολικά οι Τούρκοι υπέστησαν 514 απώλειες ενώ οι Έλληνες μόλις 7. Ανάμεσα στα λάφυρα των επαναστατών ήταν 4.000 τουφέκια, 4 πεδινά κανόνια και 18 σημαίες. Η μάχη υπήρξε καθοριστική για την πορεία της επανάστασης αλλά και για την Άλωση της Τριπολιτσάς, αφού οι Τούρκοι δεν επιχείρησαν άλλη έξοδο. Ο Κανέλλος Δεληγιάννης περιγράφει τη μάχη με τα παρακάτω λόγια:

Αυτή η ένδοξος νίκη ήταν η κρίσις της Ελληνικής Επανάστασεως και εις αυτήν χρεωστείται η ανεξαρτησία της πατρίδος καθ' ότι ενεθάρρυνε και εμπύχωσε τους Έλληνας.

Μάχη στο Χάνι της Γραβιάς

Μάχη στο Χάνι της Γραβιάς

Η μάχη στο χάνι της Γραβιάς, πίνακας του [Παναγιώτη Ζωγράφου](#).

Χρονολογία	8 Μαΐου 1821
Τόπος	Γραβιά
Έκβαση	Τακτική νίκη των Ελλήνων

Μαχόμενα μέρη

 [Έλληνες επαναστάτες](#) [Οθωμανική αυτοκρατορία](#)

Αρχηγοί

[Οδυσσέας Ανδρούτσος](#) [Ομέρ Βρυώνης](#)

Δυνάμεις

117, [άτακτο στράτευμα](#) 9.000 πεζικό

Η **Μάχη στο Χάνι της Γραβιάς** ήταν μια από τις πολεμικές εμπλοκές της επανάστασης του 21 με νικηφόρα έκβαση για τους Έλληνες. Στην μάχη αυτή, που έγινε στις 8 Μαΐου του 1821, ο Οδυσσέας Ανδρούτσος με 120 άνδρες νίκησε την στρατιά του Ομέρ Βρυώνη.

Μετά από την ήττα των Ελλήνων στη μάχη της Αλαμάνας και τον μαρτυρικό θάνατο του Αθανάσιου Διάκου, ο τουρκικός στρατός με αρχηγό τον Ομέρ Βρυώνη, δύναμης 9.000 ανδρών καθώς και πυροβολικού, σκόπευε από τη Λαμία να επιτεθεί στην Πελοπόννησο. Καθ' οδόν συνάντησε μια μικρή ομάδα 117 ανδρών με αρχηγό τον Οδυσσέα Ανδρούτσο που είχαν αμπαρωθεί μέσα σε ένα παλαιό πανδοχείο, στο λεγόμενο Χάνι της Γραβιάς. Πιο πάνω από το χάνι βρίσκονταν και άλλοι, ο Πανουργιάς και ο Δυοβουνιώτης με τους άνδρες τους, οι οποίοι ήταν έτοιμοι να υπερασπισθούν τον Ανδρούτσο.

Οι Τούρκοι περικύκλωσαν την περιοχή και το χάνι, ενώ ο Βρυώνης έστειλε δερβίση για να πει στον Ανδρούτσο να παραδοθεί. Επειδή ο Ανδρούτσος δεν δέχτηκε, οι Τούρκοι επιτέθηκαν στο πανδοχείο, αλλά αποκρούστηκαν με μεγάλες απώλειες και αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν. Ο Βρυώνης βλέποντας τους άνδρες του να πέφτουν από τα πυρά των Ελλήνων, διέταξε να φέρουν ένα κανόνι για να ανατινάξει το κτίριο. Οι Τούρκοι σταμάτησαν την επίθεση μέχρι να έρθει το κανόνι, ενώ οι Έλληνες, που κατάλαβαν τις προθέσεις τους, κατάφεραν στο μεταξύ να ξεφύγουν κρυφά ανάμεσα από τις εχθρικές τουρκικές γραμμές.

Τα θύματα των Τούρκων ήταν πολυάριθμα. 330 νεκροί και 800 τραυματίες μέσα σε λίγες ώρες. Οι Έλληνες έχασαν 6 πολεμιστές. Μετά την μάχη αυτή ο Βρυώνης συγκλονίστηκε τόσο πολύ που αποφάσισε να σταματήσει προσωρινά την εκστρατεία του και να υποχωρήσει στην Εύβοια, για να συναντήσει αργότερα τις δυνάμεις του Κιοσέ Μεχμέτ. Λόγω της παύσης αυτής των δραστηριοτήτων του Βρυώνη, η μάχη στο χάνι της Γραβιάς θεωρείται σημαντικός σταθμός για την έκβαση της ελληνικής επανάστασης. Είχε παρεμποδιστεί η κάθοδος ενός τόσο ισχυρού στρατού, όπως του Ομέρ Βρυώνη, στην Πελοπόννησο, όπου η επανάσταση ακόμα δεν είχε εδραιωθεί, ενώ συνέβαλε στην έναρξη του αγώνα και στη δυτική Ελλάδα.

Μάχη στο Μανιάκι

Μάχη στο Μανιάκι

Ελληνική Επανάσταση του 1821

Η μάχη στο Μανιάκι.

Χρονολογία	<u>20 Μαΐου 1825</u>
Τόπος	<u>Μανιάκι Μεσσηνίας</u>
Έκβαση	Νίκη των Αιγυπτίων

Μαχόμενα μέρη

+ Έλληνες επαναστάτες + Αιγύπτιοι

Αρχηγοί

Παπαφλέσσας + Ιμπραήμ Πασάς

Δυνάμεις

300 άτακτο στράτευμα + 6000 πεζικό

Απώλειες

300 + 1000-1200

Η **Μάχη στο Μανιάκι** ήταν μια από τις πολεμικές συμπλοκές της επανάστασης του '21 με νικηφόρα έκβαση για τους Αιγύπτιους και ήττα των Ελλήνων. Στην μάχη αυτή που έγινε τον Μάιο του 1825 σκοτώθηκε ο Παπαφλέσσας^[1].

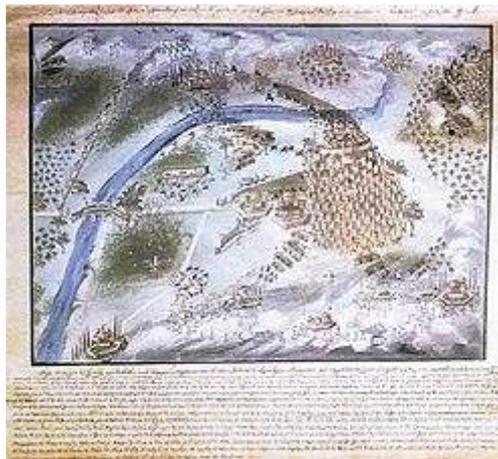
Ο Παπαφλέσσας επικεφαλής 1000 ανδρών έσπευσε προς το μικρό όρος Μάλλια, όπου οχύρωσε πρόχειρα τη θέση Μανιάκι, τη γνωστή έκτοτε ως «*ταμπούρια του Παπαφλέσσα*», για να την υπερασπίσει από τον Ιμπραήμ ο οποίος βιάδιζε προς το Μανιάκι με 6000 Αιγυπτίους^[1].

Την 20η Μαΐου 1825 από τους 1000 άνδρες του Παπαφλέσσα οι περισσότεροι λιποτάκτησαν μπροστά στις συντριπτικές αιγυπτιακές δυνάμεις και έμειναν μόνο 300, οι οποίοι αγωνίσθηκαν και έπεσαν μέχρις ενός^[2]. Ο Ιμπραήμ αναζήτησε το πτώμα του Παπαφλέσσα το οποίο βρέθηκε ακέφαλο και διέταξε να τοποθετηθεί όρθιο^[3].

Περισσότερο ο μύθος και η μεγαλοποίηση των γεγονότων λένε ότι ο Ιμπραήμ εθαύμασε την ανδρεία του Παπαφλέσσα και των ανδρών του και αυθόρμητα είπε στους αξιωματικούς του «*εάν η Ελλάδα είχε κι άλλους σαν τον Παπαφλέσαν δεν θα μπορούσα ν' αναλάβω αυτήν την εκστρατεία*», ενώ στη συνέχεια πλησίασε τον νεκρό ιερωμένο και τον φίλησε στο μέτωπο.

Μάχη του Πέτα

Μάχη του Πέτα

Η θέση της Άρτας όπου έγιναν οι δύο μάχες του Πέτα.

Πίνακας του [Παναγιώτη Ζωγράφου](#)

Χρονολογία	4 Ιουλίου 1821
Τόπος	Πέτα της Άρτας
Έκβαση	ήττα των Ελλήνων

Μαχόμενα μέρη

+ [Ελληνες επαναστάτες](#) [Οθωμανική αυτοκρατορία](#)

Αρχηγοί

[Μπότσαρης](#), [Μαυροκαρδάτος](#) ⋮ Ρεσίτ Μεχμέτ Πασά
Κιουταχής

Δυνάμεις

3000 ⋮ 7000 - 8000

Απώλειες

ολοσχερής συμφορά ⋮

Η **μάχη του Πέτα** πραγματοποιήθηκε στις 4 Ιουλίου του 1822 ανάμεσα στους Έλληνες του Μπότσαρη και του Μαυροκορδάτου εναντίον των Τούρκων του Ομέρ Βρυώνη, στο Πέτα στην Άρτα.

Οι Σουλιώτες μετά τις νίκες τους εναντίον του Χουρσίτ Πασά ζήτησαν τη βοήθεια του Μαυροκορδάτου και του Μπότσαρη. Στο μεταξύ, ο νέος πασάς της Ηπείρου, ο Ομέρ Βρυώνης, θελήσε να βάλει ένα τέλος στην Ελληνική Επανάσταση στην Ήπειρο.

Ο Μαυροκορδάτος πού ήταν πρόεδρος του Εκτελεστικού "ήρchiσε τον ανταγωνισμό προς τον Δ.Υψηλάντη, τον οποίον ήθελε να υπερτερήσει και ως στρατιωτικόν"¹¹. Στις 22 του Ιούνη ο "στρατάρχης" Μαυροκορδάτος και 3 χιλιάδες άνδρες έφθασαν στο Κομπότι . Ανάμεσα τους και το τάγμα του ταχτικού στρατού με 560 άνδρες ,οι 93 απ" αυτούς - Φιλέλληνες. Στις 23 του Ιούνη βγήκαν οι τούρκοι από την Άρτα , αλλά οί έλληνες και οι ξένοι πολέμησαν πεισματικά και τους πυσωγύρισαν. Ξεχώρισε για την παλικαριά του ο Γερμανός στρατηγός Νόρμαν.

Ο στρατάρχης Μαυροκορδάτος έστειλε 1200 άνδρες με τον Μπότσαρη να πάνε να βοηθήσουν τους Σουλιώτες. Οι υπόλοιποι 1500 προχώρησαν προς την Άρτα, πιάνοντας το χωριό Πέτα μα ο Μαυροκορδάτος δεν ήτανε μαζί τους. Ο Ομέρ Βρυώνης συνάντησε το ολιγάριθμο στράτευμα του Μπότσαρη στην Πλάκα, στις 29 Ιουνίου. Οι Οθωμανοί νίκησαν, το στράτευμα του Μπότσαρη συμπαραλιάστηκε, ο Μπότσαρης γύρισε πίσω στο Πέτα μονάχα με 30 παλικάρια.

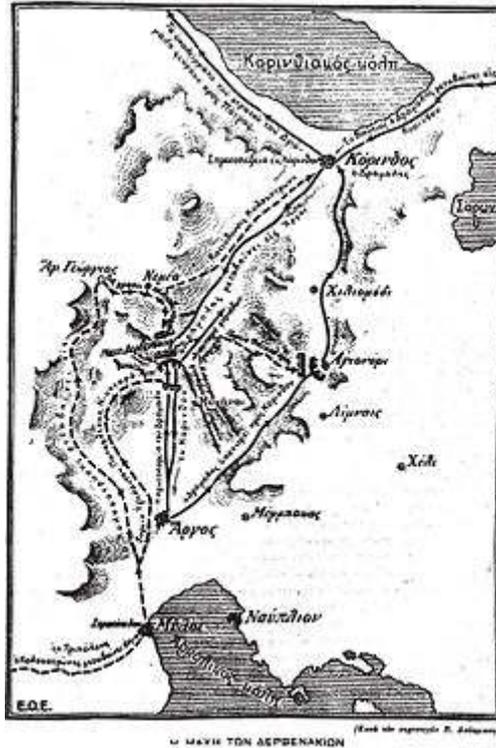
Στις 4 Ιουλίου ο Ρεσίτ πασάς ή Κιουταχής, καθώς καταγόταν από την Κιουτάχεια της Μικράς Ασίας, με 7.000 - 8.000 Οθωμανούς στρατιώτες εκστράτευσε από την Άρτα εναντίον του επαναστατημένου Μεσολογγίου με αποτέλεσμα την μάχη του Πέτα. Το τάγμα του τακτικού στρατού πολέμησε παλικαρίσια. Από τους 93 Φιλέλληνες (οι οποίοι αποτελούσαν τους αξιωματικούς του ολιγάριθμου τακτικού στρατού) μονάχα οι 25 διέφυγαν τον θάνατο. Ανάμεσα στους νεκρούς και ο διοικητής του τακτικού στρατεύματος συνταγματάρχης Πιέτρο Ταρέλλα. Ο βαριά πληγωμένος στρατηγός Νόρμαν είπε στον Μαυροκορδάτο: «πρίγκηπα, όλα τα χάσαμε, εκτός από την τιμή».

Μετά τη μάχη ο Μπότσαρης, με τα απομεινάρια του εκστρατευτικού σώματος υποχώρησε στο Μεσολόγγι μαζί με τον Μαυροκορδάτο εγκαταλείποντας τους Σουλιώτες στην τύχη τους. Στις 2 του Σεπτέμβρη 750 Σουλιώτες και γυναικόπαιδα αποχαιρέταγαν για ύστατη φορά το Σούλι.

Οι απώλειες της ελληνικής πλευράς στο Πέτα ήταν πολύ βαρύτερες σε σχέση με κάθε άλλη μάχη κατά τα τρία πρώτα χρόνια της επανάστασης. Οι Φιλέλληνες αξιωματικοί θέλησαν να αποδώσουν την ήττα τους στην φυγή των άτακτων ελληνικών ομάδων από το πεδίο της μάχης, κάτι που επέτρεψε στην Τουρκική πλευρά να περικυκλώσουν τις δύο τακτικές μονάδες που είχαν παραμείνει παρατεταγμένες στις θέσεις τους, δηλαδή το Τάγμα των Φιλελλήνων και το Σύνταγμα Ταρέλα. Το κύριο αίτιο της ήττας τους ήταν ο συνδυασμός στην επιχείρηση δύο τακτικά ασυμβίβαστων στρατευμάτων σε μια ενιαία διάταξη μάχης: τα δύο τακτικά ασυμβίβαστα στρατεύματα ήταν οι άτακτες ελληνικές μονάδες από την μια και το Τάγμα των Φιλελλήνων και το Σύνταγμα Ταρέλα από την άλλη.

Μάχη των Δερβενακίων

Μάχη των Δερβενακίων

Χάρτης της μάχης των Δερβενακίων

Χρονολογία	26 - 28 Ιουλίου 1822
Τόπος	Δερβενάκια
Έκβαση	Νίκη των Ελλήνων

Μαχόμενα μέρη

[+](#) [Ελληνες επαναστάτες](#) [Οθωμανική αυτοκρατορία](#)

Αρχηγοί

[Κολοκοτρώνης](#), [Νικηταράς](#), [Υψηλάντης](#), [Παπαφλέσσας](#) [Μαχμούτ πασάς](#), [Δράμαλης](#)

Δυνάμεις

8.000 άτακτο στράτευμα 30.000 πεζικό,
6.000 ιππικό

Απώλειες

50 πεζικό άνω των 20.000, ολική καταστροφή του στρατού

Η **Μάχη των Δερβενακίων** ήταν μια από τις πολεμικές εμπλοκές της επανάστασης του 21 με νικηφόρα έκβαση για τους Έλληνες και ολική καταστροφή των δυνάμεων του Πασά Δράμαλη.

Μετά από την τελική ήττα και τον θάνατο του Αλή Πασά, οι οθωμανικές δυνάμεις στη βόρεια Ελλάδα κινήθηκαν προς το νότο, για να αντιμετωπίσουν την ελληνική επανάσταση. Με μια για την εποχή εκείνη πρωτόγνωρης δύναμης στρατιά περίπου 30.000 πεζικού, 6.000 ιππικού και 6 κανονιών (τεράστια δύναμη για την εποχή εκείνη, τακτικός στρατός που όμοιόν του δεν είχε δει ποτέ η Ελλάδα), ο Δράμαλης ξεκίνησε από την Λάρισα με σκοπό να συντρίψει την ελληνική εξέγερση αφού ξαναπάρει την Κόρινθο, το Ναύπλιο και την Τρίπολη.

Ο Δράμαλης ξεκίνησε από το Ζιτούνι της Λαμίας νωρίς τον Ιούλιο και προχώρησε προς τα νότια μέσω της Βοιωτίας. Έφθασε στην Κόρινθο κατά τα μέσα Ιουλίου και έκανε συμβούλιο για να αποφασίσει την πορεία της εκστρατείας του. Οι σύμβουλοί του υπό την διεύθυνση του Γιουσούφ Πασά από την Πάτρα του είπαν να κάνει βάση του την Κόρινθο και να συγκεντρώσει ισχυρό στόλο στο λιμάνι της πριν συνεχίσει. Ο Δράμαλης όμως αποφάσισε να συνεχίσει με κατεύθυνση την Αργολίδα. Πέρασε από το στενό στα Δερβενάκια και έφτασε στο Άργος στις 24 Ιουλίου. Ανυπόμονος να συναντήσει τους υπόλοιπους Τούρκους στο Ναύπλιο έστειλε το ιππικό να προηγείται, ενώ άφησε τα μετόπισθεν και τα δυο πλευρά του στρατού του ανυπεράσπιστα.

Φτάνοντας στο Άργος, διαπίστωσε ότι στο φρούριο ήταν αμπαρωμένοι Έλληνες επαναστάτες, ενώ ο τούρκικος στόλος, αντί να είναι εκεί, στην πραγματικότητα βρισκονταν στην Πάτρα. Αποφάσισε να πολιορκήσει το φρούριο και να το καταλάβει μόνος του. Οι Έλληνες υπό την αρχηγία του Υψηλάντη έμειναν χωρίς νερό και αναγκάστηκαν μετά την δωδέκατη μέρα της πολιορκίας να αποδράσουν νύχτα ανάμεσα από τα τουρκικά στρατεύματα. Στο μεταξύ η πελοποννησιακή γερουσία είχε αναθέσει στον Κολοκοτρώνη και τον Πετρόμπεη ως εθελοντές μαζί με τους καπεταναίους και τους ιερείς να αντιμετωπίσουν τους Τούρκους.

Οι Έλληνες άρχισαν να μαζεύουν στρατεύματα και συγκέντρωσαν τουλάχιστον 8.000 πολεμιστές με αρχιστράτηγο τον Κολοκοτρώνη, ενώ άλλες 2.000 μαζεύτηκαν με αρχηγούς τον Υψηλάντη, τον Νικηταρά και τον Παπαφλέσσα. Ο Κολοκοτρώνης πρότεινε να περικυκλώσουν τους Τούρκους, και έτσι ο Δράμαλης βρέθηκε αποκλεισμένος στην πεδιάδα της Αργολίδας.

Στις 26 Ιουλίου ο Δράμαλης αποφάσισε να οπισθοχωρήσει - να γυρίσει στην Κόρινθο και κινήθηκε προς τα Δερβενάκια. Η βασική διάβαση, με βάση το σχέδιο του Θ. Κολοκοτρώνη) φυλαγόταν από τον Αντώνη Κολοκοτρώνη και περίπου 1500 άντρες. Παράλληλα ο Θ. Κολοκοτρώνης είχε τοποθετήσει τον Πλαπούτα με περίπου 800 άντρες στο Σχινοχώρι για να φυλάει την Βόρειοδυτική έξοδο της Αργολίδας προς την Στυμφαλία και τους Νικηταρά – Παπαφλέσσα στο Στεφάνι – Αγιονόρι, με άλλους 800 άντρες για να φυλάει την Τρίτη διάβαση προς την Κλένια. Οι Τούρκοι της εμπροσθοφυλακής μπήκαν στο στενό πέρασμα και όταν έφτασαν στην έξοδο δέχτηκαν τα πυρά των κρυμμένων Ελλήνων. Λίγοι πέρασαν προς την πεδιάδα της Κουρτέσας και ο κύριος όγκος οπισθοχώρησε με μεγάλες απώλειες. Αφού αυτό το πέρασμα φυλαγόταν καλά από τους Έλληνες, και η εμπροσθοφυλακή και το κύριο σώμα στράφηκε προς το δεύτερο κοντινό πέρασμα, αυτό του Άγιου Σώστη, Ανατολικά από την κύρια διάβαση. Αυτό το πέρασμα ήταν πολύ ανηφορικό και πιο δύσκολο για τους πεζούς και τα ζώα, αλλά οι Τούρκοι το βρήκαν αφύλακτο και άρχισαν να περνάνε προς την Κουρτέσα, ενώ τα τμήματα του Αντώνη Κολοκοτρώνη τους πλευροκοπούσαν. Εν τω μεταξύ, το σώμα των Νικηταρά – Παπαφλέσσα, το μεσημέρι ειδοποιήθηκε με σήματα καπνού ότι ο Δράμαλης κινείται προς τα Δερβενάκια. Ανασυντάχτηκε και με γρήγορη πορεία έφτασε το απόγευμα στις κορυφές ανατολικά – πάνω από τον Άγιο Σώστη και είδαν τους Τούρκους που περνούσαν προς την Κουρτέσα. Τότε επιτέθηκαν αμέσως στους Τούρκους που βρέθηκαν ανάμεσα σε δύο πυρά, ανατολικά οι νεοφερμένοι και δυτικά οι τα τμήματα του Α. Κολοκοτρώνη. Μέχρι αργά την νύχτα κράτησε η μάχη και οι Τούρκοι είχαν τρομακτικές απώλειες, και σε ανθρώπους και σε ζώα και σε υλικά. Όταν σκοτεινίασε, η προσπάθεια των Τούρκων σταμάτησε και γύρισαν στην Τίρυνθα όπου είχαν και πριν το στρατόπεδό τους. Οι απώλειες των Τούρκων και από τις δύο μάχες υπολογίζονται στις 4.500 νεκρούς περίπου (1.500 στα Δερβενάκια και την καταδίωξη προς τον Άγιο Σώστη και περίπου 3.000 στον Άγιο Σώστη). Οι Έλληνες μετά την νίκη τους επέπεσαν στα λάφυρα και το στρατεύμα σχεδόν διαλύθηκε.

Στις 28 Ιουλίου ο Δράμαλης ξεκίνησε πάλι από την Τίρυνθα για να δοκιμάσει την τύχη του στην Τρίτη διάβαση προς Κόρινθο, αυτή που περνάει από Προσύμνη, Αγιονόρι, Κλένια. Το σώμα του Νικηταρά και του Παπαφλέσσα είχε τοποθετηθεί πάλι στο Στεφάνι – Αγιονόρι για την φύλαξη αυτής της διάβασης. Ανεβαίνοντας από την Προσύμνη οι Τούρκοι στράφηκαν πρώτα προς το Στεφάνι κατά του τμήματος του Νικηταρά που πολέμησε υποχωρώντας μπροστά στον όγκο τους μέχρι κοντά στο χωριό. Τότε οι Τούρκοι στράφηκαν ανατολικά και κατευθύνθηκαν προς το Αγιονόρι που στην είσοδο της Κλεισούρας τους περίμενε το τμήμα του Παπαφλέσσα, ενώ το τμήμα του Νικηταρά τους κυνηγούσε. Εκεί στην Κλεισούρα έγινε η δεύτερη μεγάλη καταστροφή της Τούρκικης Στρατιάς. Οι νεκροί Τούρκοι υπολογίζονται σε πάνω από 600 και οι υλικές απώλειες ήταν και πάλι πάρα πολλές και θα ήταν περισσότερες αν και πάλι οι Έλληνες δεν έπεφταν στα λάφυρα σταματώντας την καταδίωξη. Αυτές οι τρεις καθοριστικές μάχες, ουσιαστικά εξουδετέρωσαν την στρατιά του Δράμαλη, τα υπολείματά της δεν κατάφεραν να φύγουν ποτέ από την Κόρινθο.